

# Amour Interdit



# Amour Interdit

Karen D'Hondt

Schrijver: Karen D'Hondt  
Coverontwerp: Geert Noppe  
ISBN: 9789464488357  
© Karen D'Hondt

## Intro

*Als een rots in de branding, staat hij daar. De oude vuurtoren. Gekenmerkt door zijn rode en witte strepen. Ervoor zorgend dat de schepen veilig hun weg naar de haven vonden, en niet te pletter zouden varen op de klippen.*

*'Zou dit ook voor mensen zo zijn? Dat deze vuurtoren ze weer naar veilige oorden loodst, wanneer hun leven dat zo vertrouwd aanvoelde, op de klippen lijkt te lopen? Een warme lichtstraal die het leven weer op de juiste koers brengt, doorheen de zee van emoties.' Heel even word ik overmand door gedachten en herinneringen.*

*Tranen wellen op in mijn ogen. Het voelt zo vreemd aan. De plek die ik jaren haatte, omwille van de nare herinneringen die ze me gaf, voelt nu zo bevrijdend aan. De zilte zeelucht, het geschreeuw van de meeuwen, het klotsen van de golven, en het zand dat langs mijn huid schuurt. Voor het eerst kan ik zeggen dat de tranen die ik nu kan laten stromen, van geluk zijn. Een warm gevoel van dankbaarheid maakt zich meester en een traan van ontroering rolt over mijn wangen. Nog een laatste keer kijk ik naar de kleine zwart – wit foto in mijn handen. Het is een foto uit mijn kindertijd. De illusie van het gezin dat we vormden. Zij, mijn moeder, naar de buitenwereld een vrome, statige vrouw. Hij, mijn vader, de naam vader niet waardig. Maar al te vaak kwam hij dronken thuis, rook hij naar goedkoop parfum van dames van lichte zeden. Ze wist het maar al te goed, het zou haar uiteindelijk ook fataal worden. De kleine uk tussen hen beiden kijkt met grote ogen naar de camera. Hier wist ik nog niet beter, welke afgrijselijke toekomst me te wachten stond.*

*Nog een laatste keer kijk ik naar de foto, kus hem, en gooi hem in het water. Het is een symbolisch afscheid, maar hier, bij die oude vuurtoren, hier laat ik het verleden los. Zwijgend kijk ik*

*toe hoe het water de foto opslokt. Langzaam zinkt hij naar de diepte. Hier heb ik mijn laatste traan gelaten voor wat was. Vanaf nu is er enkel nog hoop, hoop voor de toekomst. Een warme hand raakt mijn schouder aan. "Gaat het, liefste?" Mijn geliefde, bezorgd als altijd, slaat zijn arm liefdevol om me heen. "Het gaat mijn lief, nog één momentje en ik kom eraan." Hij kijkt me lachend aan en heel even verdwaal ik weer in zijn prachtige ogen. Hij lijkt wel een engel omgeven door een schitterend licht. Ik glimlach wanneer ik hem rustig door de duinen zie wandelen. Hoe raar het leven toch kan lopen...*

# Hoofdstuk 1

Het is juni, 1983. Een heerlijke zomerdag, zo eentje waarbij de jonge dames al eens een rokje durven dragen, en verlegen giechelen wanneer de straatwerkers ze nafluiten.

Zo ook voor Géraldine, dochter van meneer de notaris, en een huisvrouw. Ze komt uit een streng katholiek nest waarbij meneer de notaris er al eens rare zijsprongen op nahield, maar moeder de vrouw alles bedekt met de mantel der liefde, en er puriteinse waarden en normen op nahield. Géraldine heeft de talenten om te studeren, maar toch moest ze het waarmaken in de afdeling snit en naad. “Een goede naaister heeft de wereld nodig, je kan couturière worden”, zegt haar moeder regelmatig. Haar vader is van mening dat een vrouw niet geletterd hoeft te zijn, maar haar echtgenoot moet dienen en de kinderen moet opvoeden. Een verouderd wereldbeeld, maar in zijn visie is het patriarchale erg belangrijk. De tweelingzus van Géraldine, Raymonde, mocht echter wel gaan studeren van haar vader. Raymonde was beeldschoon, nog knapper dan Géraldine, en een onverlaat. Ze werd ingeschreven voor de studie Latijn – Grieks, maar gooide er met de pet naar. Ze rookte stiekem en vond het allebehalve interessant.

Die dag liepen Géraldine en haar vriendinnen Lisette en Anette na een halve dag zwoegen in de klas weer huiswaarts. Lisette was de stoerste van de drie, ze had stiekem sigaretten mee, en bood ze ook aan aan haar vriendinnen.

De ietwat schuchtere Géraldine paste ervoor, en Anette stak gretig een sigaret op. 17 zijn ze, de wereld moet nog beginnen. Waar Lisette reeds een vriendje had, en Anette ook wel eens durfde kijken, was Géraldine eerder

terughoudend. Ze keek nog niet naar de jongens, daar had ze ook geen behoefte aan.

Dromerig wandelden ze langs de haven. Dat was tenslotte de kortste weg richting huis, heerlijk om te kijken naar de schepen die binnen vaarden. Zo meerde ook de vissersboot Oceana aan. Robert, een visser van 25, was hard aan het werk om de boot vast te maken. “Berre, stop met staren naar de maskes en werk verder”. De stem van de kapitein klonk hard en gebiedend. Echter had Robert alleen maar oog voor de mooie Géraldine die met haar vriendinnen voorbij liep. Hij tuitte zijn lippen en floot haar na.

De meisjes keken even om, en het was Anette die hem toeriep “Blijf uit onze buurt viespeuk.”

Dit had hij niet verwacht, wat een afwijzing van formaat. Toegegeven, hij zag er niet op zijn best uit na een harde nacht, en halve dag zwoegen, maar toch, ze was het mooiste meisje dat hij ooit gezien had.

“Was dat nu echt nodig Anette”, vroeg Géraldine. “Die arme jongen zo beledigen!” Geschokt keek Anette hem aan. “Komaan Géraldine, dat is wel vettige Berre. Zijn vader loopt achter de vuilkar en zijn moeder werkt in de viswinkel. Zijn vader zit meer dronken op café, en zijn moeder is er ook niet vies van hoor. Ze wonen in een krotje in een zijstraatje. Met dat gespuis wil je je toch niet bezig houden?”

Géraldine was geschokt door de reactie van haar vriendin. Menselijkheid stond bij haar op de hoogste plaats, en op iemand neerkijken was het laatste wat ze deed. Al kwam zij uit een rijk nest, niet iedereen had het even makkelijk, en werkte er hard voor. Even besepte ze hoe diep de opmerking van haar vriendin haar geraakt had.

Ze draaide zich om en liep terug naar de haven, om zich te excuseren bij de arme visser.

Robert was nog steeds bezig op de boot wanneer Géraldine aankwam. Met haar zachte stem riep ze: "Hallo, is meneer Berre hier nog?"

Een norste stem weerklonk vanuit het ruim van het schip: "Wat moet je?" – "Mijn excuses meneer, ik zocht meneer Berre. Mijn vriendinnen en ik zijn zonet langsgelopen en ze deden lelijk tegen hem, en ik wilde me graag excuseren daarvoor."

Even werd het stil, en dan weerklonk opnieuw een norse stem. "Berre, ga eens kijken tamme kloot!" Mompelend kwam Berre tevoorschijn vanuit het ruim en zag de verlegen Géraldine met het hoofd lichtjes gebogen. Ze was geen ultieme schoonheid, met haar donkerbruine lange haren en sproetjes, en groene ogen, maar ze had iets dat haar op een bepaalde manier mooi maakte, en een aantrekkingskracht over zich heen. Was het haar naïeve onschuld? Haar geloof dat ze de wereld kon verbeteren? Hij keek haar bestuderend aan, en vroeg zich af waarom ze teruggekeerd is. "Ik ben Berre, wat moet je van me?"

- "Ik wilde me excuseren meneer Berre, voor het gedrag van mijn vriendinnen. Het was niet mijn bedoeling om u op deze manier te vernederen, het is niet correct..."

Hij onderbrak haar met een handgebaar. "Kijk mokke, ik ben dit gewend. Ik zal altijd uitschot blijven, ik weet heus wel wie je bent hoor, de dochter van de notaris. Maar weet wel, dat al die rijker stinkerds die vooraan zitten in de kerk nog minder snel in de hemel zullen komen dan ik. Voel je je beter dan mij? Blijkbaar wel dat je nog eens terugkomt om me dat in mijn gezicht in te wrijven. Met een rotopmerking kan ik best

wel leven, maar wat jij nu doet is honderd keer erger. Je behandelt me nu even als een waardeloze straathond, zonder respect. Ga toch terug naar je rijkeluizenleventje meisje.”

De tranen welden op in haar ogen. Dit had ze niet verwacht. Huilend stormde ze weg, weg van de haven weer naar haar vriendinnen. Wat een stomiteit had ze hier begaan, ze wilde zich enkel excuseren voor dat gedrag. Had hij gelijk gehad? Keek ze op deze manier op hem neer?

Robert keek haar na. Hij zag de tranen in haar ogen en voelde zich een moment schuldig. Zou ze het dan toch gemeend hebben? Zou ze echt anders zijn? Ach, wat kon het hem bommen. Het werk zat erop, en hij hunkerde naar een lekker biertje alvorens hij weer naar huis zou terugkeren. Maar toch, het knaagde ergens wel. Nog nooit eerder was iemand teruggekeerd op haar stappen om zich te excuseren voor een opmerking. Was ze echt zo naïef, of was het om ermee te lachen?

Géraldine keek nog één keer om over haar schouder. Wat bezielde haar toch om nog terug te keren. Blijkbaar stond zijn trots hem in de weg. Zou Anette dan toch gelijk gehad hebben? In elk geval, ze zou nooit meer zoiets dom doen. Nog steeds snikkend liep ze verder. Rode kaken van het huilen, en prikkende ogen. Met een stevige tred vervolgde ze haar weg richting huis. Echter hoort ze plots een stem achter haar roepen: “Waar ga je naar toe jongedame? Op zoek naar wat avontuur? Dan zit je hier wel goed!”

Verschrikt draait ze zich om. Daar stonden drie mannen voor haar, die er niet bepaald als doetjes uitzagen in hun leren vesten, haren in de gel. “Zo schatje, heb je wat lekkers voor

ons?” Dreigend stapten ze op haar af met een knipmes in de hand. “Wat heb je daar onder je rokje liefje?”

Ze wilde schreeuwen om hulp, maar kon geen kreet uitbrengen. Verlamd van schrik keek ze toe en kromp ze in mekaar wanneer de drie onverlaten dichterbij kwamen en haar wilden aanraken. De aanvoerder van de bende, Jean, kwam vastberaden op haar afgestapt en sneed haar mooie linnen blouse open. “Zo zo, dat ziet er fraai uit. Twee appeltjes in volle bloei.” Géraldine kon alleen maar huilen van pure angst. Ze sloot haar ogen en herhaalde in zichzelf als een mantra: ‘dit is niet echt, dit gebeurt niet echt, dit is niet echt’. Haar lichaam schokte van angst.

Robert, op weg naar zijn vaste kroeg kwam eraan gewandeld en voelde zich nog steeds dubbel over wat er eerder gebeurde die middag. Hij hoorde lawaai een beetje verder en vermoedde dat het een schermutseling zou zijn van wat plaatselijke jongeren. Tot hij aan de plaats van het gebeuren kwam, en merkte dat de bende van Jean een jonge dame wilde aanranden. Hij herkende in een flits Géraldine, en blinde woede maakte zich meester over hem. Hij stormde erop af en haalde fel uit met zijn vuist, en sloeg zo hard hij kon op de neus van Jean. Het bloed spoot uit zijn neus. “Idioot, je hebt mijn neus gebroken!”

“Ik ga nog veel meer breken als je niet maakt dat je met de noorderzon weg bent!” Jean en zijn beide kompanen liepen weg zo hard ze konden.

Géraldine zat nog steeds in mekaar gedoken met kapotte blouse en de handen voor haar ogen. Ze snikte “alstublieft, laat me gaan, alstublieft, alstublieft.”

Een warme stem weerklonk: “Ze zijn weg, je bent veilig. Ben je oké, hebben ze je aangeraakt?”

Tussen haar vingers door keek ze op en zag ze Robert staan. Zijn hand onder het bloed. "Dank je wel, stamelde ze. Je hebt me gered. Dank je wel." Ze keek naar zijn bebloede hand. "Oh maar je bent gewond."

"Nee hoor," antwoordde hij, "het is maar bloed van de neus van Jean. Ik denk dat ik zijn neus gebroken heb. Maar je ziet er niet goed uit meisje. Laat me je naar het politiekantoor brengen om een verklaring af te leggen. En dan zal ik wel even meelopen naar je thuis, zodat je veilig bent." Hij trok als in een reflex zijn vest uit, en gaf hem aan de verbouwereerde Géraldine. Ze sloeg hem om zich heen om zich weer te fatsoeneren. "Nogmaals dank je. Je hebt mijn leven gered."

Samen wandelden ze verder de haven uit richting politiekantoor. De vraag waarom hij haar gered heeft bleef in haar hoofd spoken, maar ze was nog teveel onder de indruk om zich er veel vragen bij te stellen. De weg leek wel eindeloos, wat moest ze er gaan vertellen, wat moest ze thuis vertellen. Haar ouders zouden woedend zijn, ziedend zelfs.

"Ik kan het niet," stamelde ze, " ik kan mijn ouders niet op deze manier ten schande brengen, ik vrees de reactie van mijn vader! Ik moet ogenblikkelijk naar huis toe gaan." Robert haalde zijn schouders op. "Als dat is wat je wil loop ik wel mee tot aan je thuis. Je was zonet bijna aangerand, dat is jouw fout niet, de daders moeten gestraft worden, maar als je dat liever doet met je ouders, is dat prima."

Stilzwijgend liepen ze samen verder tot aan het huis van haar ouders. Met het hoofd lichtjes gebogen en een klein hartje stapte ze binnen. "Moeder, ben je hier?"

Régine kwam tevoorschijn uit de keuken. "Stil mijn kind, je vader heeft bezoek in zijn bureau. Kom mee naar de keuken." Haar blik daalde af naar de kapotte blouse en de

stinkende vest. “Lieve hemel, wat is er gebeurd?” “Ik ben aangevallen moeder, toen ik naar huis toe wilde komen, door de bende van Jean. Ze wilden me aanranden en hebben mijn blouse kapot gesneden.” – “Oh, de schande, de schande! Je maakt ons nog ten schande voor het hele dorp! Waarom zou iemand zoiets doen? En je blouse, je mooie blouse! Als je vader hiervan zal horen, hij zal er niet blij om zijn! En hoe verklaar je die stinkende vest dan? Volgens mij is er iets anders aan de hand!”

“Nee moeder, dat zweer ik. Ik werd gered door Robert, de visser van de Oceana. Hij kwam voorbij en heeft Jean een kapotte neus geslagen. Als hij er niet geweest was, ik mag er niet aan denken wat er gebeurd zou kunnen zijn! Hij was zo barmhartig om mij zijn vest te geven zodat ik me kon fatsoeneren. Hij zei ook dat ik hiermee naar de politie moest gaan, is dat zo moeder?” – “Lieve deugd nee! Dan zouden we pas ten schande zijn! We zwijgen hierover, uit alle macht. En bovendien, de zoon van advocaat Ryckewaert ziet je wel zitten als bruid, dus we houden het fatsoenlijk en vanaf nu kleed je je deftiger. Je blouse tot boven geknoopt en je rokken moeten minstens over de knie vallen. Je moet je veel fatsoenlijker gaan kleden.”

Géraldine kreeg een krop in de keel. Het klonk alsof het haar eigen fout was. Wat had ze dan misdaan dat ze dit verdiend had? En dan haar moeder die alleen maar kon denken aan een huwelijk binnen de betere klasse. Want met de zoon van advocaat Ryckewaert zou de goede standing en naam van de familie gewaarborgd blijven. Bah. Trouwen doe je toch uit liefde, uit vrije keuze? Niet voor het geld of de goede naam?

Alweer met tranen in haar ogen liep ze de keuken uit, richting de gang waar ze de trap naar haar kamer wilde

nemen. Ze hoopte haar vader te kunnen ontlopen, maar dat geluk had ze niet. Laurent De Meester, de notaris was haar te snel af. Hij opende de deur van zijn kantoor, en liet zijn klant uit. Een prominente zakenvrouw uit Knokke Le Zoute. Ze stond erom bekend dat ze rijke mannen strikte en zo haar fortuin vergaarde. Op haar hoge zwarte naaldhakken liep ze elegant heupwiegend naar buiten. Bij elke stap die ze zette, ging het hart van Géraldine sneller slaan. Tik-tik-tik. Aan het gezicht van haar vader te zien was hij niet in een beste stemming. Laurent stond erom bekend een wispelturig karakter te hebben, en een korte lont. Régine kreeg regelmatig klappen, en indien hij thuis niet kreeg wat hij wou, vond hij het elders wel. De brave Régine onderging alles braafjes, want dat was het lot van een vrouw in haar ogen. En elke zondag zat het hele gezin steevast vooraan in de kerk, waar Laurent graag gezien was, daar hij een gulle schenker was voor het goede doel. Op die manier zou hij zijn zonden wel afkopen en zijn hemel verdienen.

“Géraldine, hoe loop jij erbij! Waar is je fatsoen?” Zijn gezicht werd bloedrood van woede. “Wel, ik wacht?” – “Ik,” stamelde ze, “Ik ben aangerand en aangevallen op weg naar huis vader.”

“Mijn hemel, de schande!” Laurent werd nog bozer en zijn ogen waren even naar de hemel gericht. Dan haalde hij keihard uit. De klank van zijn hand die keihard op de kaak van Géraldine terecht kwam weergalmd in de gang. En nog eens, en nog eens, en nog eens. Haar hele gezicht was nu opgezwollen, haar oog stond blauw, ze zag er flink toegetakeld uit. Ze had uit ervaring geleerd dat het zinloos was om te huilen, want dan sloeg hij nog langer door, en harder. Haar tweelingzus Raymonde kende het klappen van

de zweep. Al had ze het vermoeden dat vader 's nacht haar kamer betrad, wanneer moeder weer hoofdpijn had. Maar al te vaak had ze hem midden in de nacht over de gang horen sluipen, de houten plankenvloer die kraakte, het piepen van de deur, en vader die bezweet uit de kamer kwam. Het gekreun en gehijg was duidelijk hoorbaar. Géraldine had in zekere zin nog geluk dat haar dat bespaard werd gebleven.

De volgende dag zou ze weer naar school moeten, maar de ervaring van de dag eerder, liet een bittere nasmaak na. Haar gezicht was nog steeds opgezwollen en blauw, en ze had geen zin om uitleg te moeten geven in school, dus ze besloot een dag te spijbelen. Haar vriendinnen Lisette en Anette zouden het wel begrijpen. Zoals elke ochtend kwamen ze samen op de hoek van de straat om naar school te wandelen. Lisette liet van het schrikken haar sigaret vallen toen ze de toetaketelde Géraldine zag aanlopen. "Jezus! Wat zie jij eruit! Is het weer zover? Had meneer de notaris weer losse handjes?" Met een vinger voor haar mond deed Géraldine teken dat ze moest zwijgen. "Stttt? Ik? Heb je jezelf al eens bekeken lieverd? Je ziet er echt vreselijk uit zo! Wat gaan ze zeggen in school?" -"Ik ga vandaag niet naar school. Veel liever zou ik gewoon een beetje rusten bij de oude vuurtoren. Heel mijn lichaam doet pijn." Ze vertelde in horten en stoten wat er de dag voordien gebeurd was.

"We verzinnen wel wat, dat je ziek bent ofzo, en we houden je nota's voor de dag wel bij. Ga jij maar lekker jezelf verstoppen," antwoordde Anette. "Maar alsjeblijft, doe zoiets nooit meer!"

De meisjes wandelden verder richting school, en Géraldine liep rustig richting oude vuurtoren. Hij stond er statig. Ze herinnerde zich verhalen die haar opa haar als klein meisje

vertelde. Over de dappere vuurtorenwachter, die in weer en wind zorgde dat de schepen veilig konden varen, en niet op de klippen terecht zouden komen. Of dat de ruwe zeebonken niet ten prooi zouden vallen aan de gemene sirenes. Meerminnen die met hun zoetgevooisde stemmen en ogenschijnlijke schoonheid de zeemannen in het water lokten, en ze meetrokken naar de onpeilbare diepten van de zee. Maar nu, nu gaf hij vooral rust, veiligheid, bescherming. Het zand kriebelde haar voeten, de grassen van de duinen gaven het geheel iets rustiek. In de verte zag ze een paar boten. Ze ging dichterbij de vuurtoren, en nestelde zich aan de voet ervan. Wanneer ze haar ogen sloot, hoorde ze het zachte ruisen van de zee nog beter. De golven spoelden haar tranen weg, en leken haar te omarmen, als een veilige warme mantel. Rust, veiligheid. Ze keek om zich heen, en nam de omgeving helemaal in zich op. Ze voelde zich beschermd, veilig door deze oude vuurtoren. Er is geen mens in de wijde omtrek te bespeuren. Plots welden de tranen op in haar ogen. Emoties overmanden haar. Pijn, woede, verdriet, alles tegelijk. Ze voelde een warme hand op haar schouder, en een warme stem fluisterde zacht: "Ssstt, stil maar meisje. Huil maar rustig uit. Het is oké nu, je bent veilig. Het komt goed." Doorheen een waas van tranen keek ze op en zag hem staan.

"Wat doe jij hier?", stamelde ze. "Sta je hier al lang?" Het was Robert die voor haar neus stond.

"Nee lieve Géraldine, ik sta hier nog maar pas, maar ik zag je verdriet, ik zie je gezicht, hoe erg je togetakeld bent! Wie heeft je dit aangedaan, en waarom strelen deze parels van tranen je wangen? Ik voel en zie hoe je hart huilt en het doet

me pijn. Jouw gevoeligheid heeft me oprecht geraakt. Wil je erover praten met me? Ik kan een luisterend oor betekenen.” Robert nam haar handen vast en kustte ze teder. Hij streek met zijn vingers langs haar kaak, en drukte de snikkende Géraldine stevig tegen zich aan. “Het komt goed meisje, beloofd.”

In een impuls keek hij haar aan, en raakten zijn lippen de hare. Hij wist niet wat hem overkwam, maar zijn kus werd beantwoord. Teder, liefdevol. Hij merkte dat haar lippen nooit eerder beroerd werden, en ze heel onzeker werd. “Sorry,” fluisterde ze, “maar nog nooit eerder heb ik de smaak van mannenlippen geproefd, nog nooit eerder heb ik deze aantrekkingskracht gevoeld.” Als in een waas gaf ze zich over, hier aan deze oude vuurtoren, aan de allesverzengende passie die tussen hen woedde, en liet ze zich aanraken op een manier die ze nog nooit ervaren had. Ze kusten elkaar hevig, zodat ze beiden naar adem moesten happen. Zou dit liefde zijn? Zoja, dan is het de zoetste vrucht die ze ooit geproefd heeft. Ze voelde hoe haar lichaam trilde van zijn aanrakingen. Ook al was er het klasse verschil tussen hen beiden, ze hunkerde zo hard naar zijn aanraking, zijn liefde, zijn warmte en passie. Zachtjes fluisterde hij in haar oor: “Je bent veilig nu, ik laat je nooit meer gaan.”

Haar ogen keken hem vragend en verlangend aan, dit eigenste moment zou zo bepalend zijn, dit was een gevoel dat ze nog lang bij zich zou dragen. Hier, aan de oude vuurtoren liet ze even al haar schroom, pijn en verdriet achter zich, en werd een schuchter en verlegen meisje een vrouw. Met een traan van emotie gaf ze zich over aan zijn ruwe lichaam. Haar lichaam sidderde van genot wanneer hij met zijn handen naar beneden ging, en haar langzaam

ontkleedde. Onder zacht gekreun zou haar maagdelijkheid ontnomen worden, en versmolten hun lichamen tot één geheel. Voor het eerst in heel haar leven, voelde ze zich waardevol, uniek, begeerd en geliefd om wie ze was, kon ze zichzelf zijn, imperfect en een vrouw.

Nadat ze zich beiden gelaafd hadden aan het brandende liefdesvuur, kledde ze zich weer aan, en vervolgden ze beiden hun weg naar huis. Robert sloeg liefkozend zijn arm om haar heen, en begeleidde haar naar huis. De uren in haar gezelschap vlogen gewoon voorbij. Hij kon amper wachten om haar weer terug te zien. “Zie ik je snel weer?”, vroeg ze hoopvol.

–“Oh mijn liefste, zo vaak je maar wil. Voor jou wil ik de hoogste berg beklimmen, de diepste zee doorwaden, zolang ik maar bij je kan zijn.”

Met dat bevrijdende antwoord stapte ze met een gelukzalige glimlach de achterdeur binnen.

Haar moeder wachtte haar op, en vroeg haar waarom ze zo schaapachtig lachte. “Nergens om moeder, nergens om. Mag ik naar mijn kamer gaan alstublieft? Ik heb geen honger.”

Instemmend knikte Régine waarop Géraldine de keuken verliet en naar haar kamer ging. Ze vond het gedrag van haar dochter maar vreemd, maar stelde zich er verder geen vragen bij.

De ontmoetingen bij de oude vuurtoren tussen Géraldine en Robert werden steeds frequenter. Ze hunkerden naar mekaar als nooit tevoren, schreven stiekeme briefjes naar elkaar, tot na een paar weken Géraldine last kreeg van haar maag. Ze was steeds vaker misselijk, en miste ook vaker school. De arts stond voor een raadsel. Hoe vreemd was dit ook, ze bloedde normaal, maar toch was ze zo vaak misselijk.

Misschien een bacterie in de darmen? De arts stond voor een raadsel.

Na drie maand ging de misselijkheid beter, en was Géraldine weer haar eigen vrolijke zelf. Ze zag er vermoeid uit, maar ze was weer vrolijk, ze straalde helemaal. Robert was zoals steeds weer enthousiast als hij haar zag. Ze ontmoetten elkaar weer zoals dagelijks aan de oude vuurtoren, na schooltijd.

Hij stond haar op te wachten. Géraldine kwam vrolijk aangelopen en omhelsde hem stevig. “Mijn lief, wat heb ik je alweer gemist!”

Hij glimlachte, nooit eerder hoorde hij zoveel lieve woorden. Hij bewonderde Géraldine die stond te glunderen. Wat het was, kon hij niet verklaren, maar ze straalde gewoon.

De tijd streek voorbij. Een maand later wandelden ze samen langs de dijk, richting de oude vuurtoren. Opeens voelde ze een hevige steek in haar buik. Het was raar, ze slaakte een gil van pijn. “Mijn lief, wat is er aan de hand? Waar heb je pijn?”  
-“Het is raar, het was een keiharde steek in mijn buik, en nu is het weer weg.”

“Heb je dat vaker vroeg hij?” – “Nee, dit is de eerste keer. Oei, daar heb je het weer.”

Hij legde zijn hand op haar buik, en voelde het ook. Wat vreemd, plop, plop voelde hij. Ze was een beetje verdikt, maar zou het? Zou het echt? Dit kon niet waar zijn, toch? De angst sloeg hem om het hart. “Je bent toch niet zwanger, mijn liefste?”

-“Zwanger? Hoe kan dat nu?”, de ooievaar is niet geweest hoor!” Haar antwoord kwam er zo bloedserius uit dat het angstzweet hem uitbrak.

“De ooievaar? Ik hoop dat je nu een grapje maakt? Neem je de pil dan niet?”

Ze keek hem even niet begrijpend aan. “Welke pil mijn liefste? Ik ben toch niet ziek, dus moet ik toch geen pillen slikken, en ja, kinderen komen toch door de ooievaar, dat weet toch iedereen?”

Dit kon niet waar zijn. Ze was echt naïef, en mogelijk nog zwanger ook. Diep in haar buik zat een klein wezentje verscholen. Hemel wat nu, hoe moest hij dit aan zijn ouders uitleggen, dat hij een meisje zwanger gemaakt had? En dan nog de naïeve dochter van de notaris. Paniek maakte zich meester van hem. “Liefste, ik moet weg nu, ik breng je naar huis. Ga alstublieft naar de dokter mijn liefste. Die buik is niet oké.”

Ze staaarde hem niet-begrijpend na toen hij vertrok. Met een vreemd gevoel liep ze maar weer naar huis. Eens thuisgekomen kreeg ze weer die steken in de buik, maar dit keer harder.

Ze strompelde de keuken in, en greep zich vast aan de tafel, en hapte even naar adem. “Moeder, ik heb zo’n steken in mijn buik, dit is niet goed.”

-“Ik vraag je vader om de dokter te halen. Ga rustig naar je kamer en plat op bed liggen, ik zorg dat de dokter komt.”

Géraldine voelde zich zo raar, even werd het licht in haar hoofd. Ze legde haar handen op haar buik, en het geplop werd heviger. Wanneer ze haar handen weer weghaalde, stopte het ploppen ook weer. Zo ging ze even door. Ze keek gefascineerd naar haar buik, hoe hij golfde en op en neer ging.

“Géraldine, kan de dokter binnenkomen?” Het was de stem van haar moeder die weerklonk.

De dokter gebood Régine even buiten te wachten, en bestudeerde haar buik even. Hij vroeg haar hoe lang ze dit al voelde, dit geplop, en of ze wel nog bloedde. “Nee, ik bloed niet meer, bloeden is onrein, het is iets duivels. God heeft mijn gebeden verhoord, dokter.”

De dokter keek haar hoofdschuddend aan. “Ik moet even je moeder erbij roepen Géraldine, dit is ernstig. Régine, kom je er even bij?”

Régine komt de kamer binnen, en begint heel hard te snikken. “Zeg het maar dokter, is ze stervend? Het gaat niet goed met haar hé?”

“Régine, het komt waarschijnlijk als een grote schok, maar volgens mij is je dochter ongeveer vijf tot zes maand zwanger, en is het een flinke baby, aan de kracht te voelen. Zoals ik haar buik zie, vermoed ik dat het een jongen is.”

-“Maar meneer de dokter, ze heeft geen betrekkingen, mijn dochter doet zoiets niet, ze is niet gehuwd! Hoe kan ze dan zwanger zijn?” De emoties overmanden Régine en ze valt flauw.

Wanneer ze even later weer bijkomt kan ze het nog steeds niet geloven. De schande! Hoe moet ze dit aan Laurent vertellen! Géraldine zwanger! En niet gehuwd! Dit overleeft de familie niet...

## Hoofdstuk 2

30 juni. Eigenlijk zou ik moeten feesten zoals mijn medeklasgenoten. Uitbundig vieren dat ik een mooi A-attest behaalde en zou mogen overgaan naar een volgend schooljaar, maar nee. Ik kijk naar de rode cijfers op mijn rapport en krimp in mekaar. Met een diepe zucht laat ik mijn schouders zakken. Hoe moet ik dit thuis gaan verklaren? Vader vermoordt me, moeder zal zo zwaar teleurgesteld zijn in me. Een C-attest! En dan nog die alleszeggende woordenschat erbij: "Je hebt het niet in je, probeer iets anders."

Met een krop in de keel spring ik op mijn fiets en rij ik dan maar naar huis. Mijn vriendin houdt me tegen. De mooiste van de hele school, ja, dat is zij. Op een bepaalde manier doet ze me zelfs een beetje denken aan mijn moeder. Ziek ja, ik weet het, maar zo bedoelde ik het niet. Ze is mooi, ze heeft mooie lange bruine haren, en prachtige groene ogen, waarmee ze in het diepste van mijn ziel kijkt. "Jo, mijn lieve Jo zegt ze dan, als ik ooit zou trouwen, dan is het toch wel met jou!" Ik kijk haar dan steeds weer lachend aan, mijn hart overlopend van vreugde. Wat een bofkont ben ik toch, dat ik haar heb in mijn leven. Ze kijkt me doordringend aan met

haar mooie groene ogen. “Waar denk jij naar toe te gaan, knapperd? Vertrekken naar huis zonder me eerst nog een groet te gunnen van die heerlijke volle lippen van je? Het is me wat hoor!” Lachend kust ze me vol op de mond. “Oei, je lijkt niet in topvorm? Wat scheelt eraan? Die irritante zeurkous van wiskunde weer zeker? Of was het dit keer die pummel van geschiedenis? Die folteraar van biologie? Die heeft het ook altijd op jou gemunt hé!”

Ik geef haar nog een zoen en fluister zachtjes: “Ik had een C-attest, geen idee hoe ik het thuis moet uitleggen, maar het zal niet in dank ontvangen worden. Is het oké dat ik je straks even kom opzoeken?” Ze knikte instemmend. Zwijgend vervolgde ik mijn weg naar huis, mezelf moed inpratend dat het wel goed zou komen. Ja toch?

Ik ben nog maar net aan ons huis als ik vader al hoor roepen. Hij schreeuwt de meest afschuwelijke dingen naar mijn moeder. Snel zet ik mijn fiets tegen de voorgevel en rep me naar binnen. “Ik ben thuis!” roep ik naar de woonkamer. Het tafereel dat ik daar aantref zal ik nooit meer vergeten. Mijn moeder ligt in de woonkamer tegen de muur aan, haar gezicht is bebloed, net als haar handen. Het staat gezwollen, ik herken haar amper. Haar kleren zijn gescheurd, ze heeft geen onderbroek meer aan en ligt er halfnaakt als een hoopje ellende. Vader staat er rood van woede, als een hitsige stier te schreeuwen. Duidelijk dat hij weer gedronken heeft. Met zijn broek nog open staat hij verwensingen naar haar te schreeuwen. “Géraldine, frigide trut! Lui, tam wijf dat je bent! Elke normale man zoals ik wordt impotent van jou! Gortige hoer! Ik zou mijn geld beter aan de hoeren geven, dan kom ik tenminste aan mijn trekken! Vadsige koe hoe je daar ligt!”

Bij ieder woord krimpt mijn moeder nog meer in elkaar, bibberend, als een hoopje ellende. Ik doe mijn rugzak af en sprint naar haar toe. “Moeder,” fluister ik, “wat is er gebeurd?” Ze brengt haar lippen samen, maar ze krijgt er geen woorden uit. Ze probeert met haar handen een wijsgebaar te maken achter me. “Je moet haar verdomme niet verdedigen, vuile bastaard! Ze is gewoon een gortig en lui kutwijf! Hoor je me? Domme idioot dat je bent! Je bent nog niet eens mijn zoon, jij uilskuiken! En als je nu niet maakt dat je weg bent van bij die hoer krijg je er ook van langs!” Hij was uitzinnig van woede en trok zijn riem uit. Heel langzaam stapte hij op mij en mijn moeder af, met de bedoeling de riem te gebruiken als een zweep en ermee te slaan. “NIEMAND KOMT AAN MIJN MOEDER OF NOEMT HAAR EEN HOER!” De woede borrelde op in me, ik kookte gewoon. Hoe ik haar hier aantrof, dat verdient niemand. Ik opende beschermend mijn armen, en voelde me sterk als een leger van 200 man. Mijn vader was wel vaker dronken en werd dan heel agressief, maar dit slaat alles. “Vader,” zei ik nogmaals heel kalm nu, “ga achteruit, ga rustig even weg, en dan komt alles wel goed. Ik weet niet waarom je zo boos bent, maar je hebt je punt gemaakt. Ga nu even een frisse neus halen.” Hij keek me aan met een blik die alleen maar pure haat en woede verraadde. En dan plots uit het niets, een keiharde slag met de riem. Het voelde aan als een zweeps slag, striemend, op mijn gezicht. Het leek alsof mijn oog ontploft was. En daar kwam een tweede slag keihard aan. En een derde. Ik strompelde even, en verloor even het zicht. Dan probeerde ik weer recht te staan, en was alles een moment zwart. Ik wist niet wat me bezielde, maar ik sprong op mijn vader af, verblind door woede door wat hij zonet

deed, en greep hem bij de keel. Ik probeerde hem te wurgen, maar hij was sterker dan ik. Dan gaf ik hem een vuistslag in zijn gezicht, zo hard ik maar kon, waarbij het bloed uit zijn neus spatte. "Gore smeerlap!" De tranen liepen over mijn gehavende gezicht. Hij viel neer en ik sprong op hem. Mijn handen legde ik opnieuw rond zijn nek, en wurgde hem. Ik ging bovenop hem zitten, het gebeurde zonder nadenken. De woede was zo alles verslindend, dat het me even geen zier meer uitmaakte. Ik kneep tot hij niet meer bewoog. Dan keek ik weer naar mijn moeder die daar nog steeds halfnaakt als een hoopje ellende lag te bibberen. Ze probeerde te hoesten, maar het was bloed dat ze ophoestte, ze reutelde, en hapte naar adem. De tranen liepen nog steeds over haar wangen. Ik besepte dat dit foute boel was, en liep naar de telefoon.

"100 aub? Kan u dringend komen? Er is iets gigantisch fout met mijn ouders! Kom dringend aub! Het adres? De oude hoeve op de Victorlaan, te Nieuwpoort. Dank je wel!" Paniek maakte zich meester van me. Mijn hart klopte zo hard dat ik geen lucht meer kreeg. Mijn licht ging uit.

"Jo, gaat het? Jo?" Het was de stem van Véronique, de buurvrouw. Ze was een superlieve schooljuf, en haar man Geert, was thuisverpleger van beroep. De liefste mensen die ik kende. Ze waren mijn doopmeter en dooppeter. Maar nu, nu schrokken ze van mijn aanblik. "Hemel Jo, " zei Geert, "jij bent zwaar gewond! Je hebt dringend verzorging nodig, maar jongen toch! Wat is er met jou gebeurd? Véronique, wil jij je even om Jo bekommeren?" Ik wees naar de hoek van de woonkamer waar mijn moeder lag. "Ik kon niets meer uitbrengen, ik was in shock. Mijn hele gezicht deed pijn, mijn hand deed pijn, mijn schouder, ik kon nog amper bewegen.

Geert knielde onmiddellijk naast mijn moeder. “Rustig blijven liggen Géraldine, de hulpdiensten zijn onderweg. Het doet pijn om te ademen hé meid, ik zie het. Probeer rustig te blijven. Ik ga snel een deken zoeken voor je. Géraldine probeerde haar arm te heffen en te wijzen in de richting van haar man. Ze probeerde te praten, maar het lukte amper. “Toot”, mompelde ze. Geert en Véronique waren beiden intelligente mensen die de situatie min of meer konden inschatten. Zoals wel vaker hoorden ze hoe vader tekeer ging, en moeder dan snikte, en zagen ze ook wel wanneer moeder er weer eens van langs gekregen had. Maar Géraldine onderging alles braaf, alsof ze vond dat ze het verdiende.

Geert spurttte naar de achterkamer, en kwam terug met een deken. “Dit is alles wat ik kon vinden, maar het is beter dan niets hé Géraldine.” Zachtjes legde hij het deken over haar, en streelde teder haar hand. Het komt wel goed, wij zorgen wel voor Jo ook. Nu moet jij eerst beter worden. “Waar wees je naar lieverd?”

Met haar laatste krachten probeerde ze weer te wijzen naar de plaats waar Michel eerder lag, maar zijn lichaam was weg. Een klein spatje bloed was alles wat verraadde dat er een drama had plaatsgevonden.

Véronique was intussen bezig het zwaar toegetakelde gezicht te verzorgen. “Geert, dit is echt niet goed. Zijn schouder is uit de kom, zijn hand waarschijnlijk gebroken ook, en ik vermoed ook een breuk in zijn aangezicht. Het hele gezicht is zwaar geraakt, volgens mij kan Jo niet eens meer deftig praten. Ik denk dat hier een zwaar drama gebeurd is.”

Met loeiende sirene stopte de ziekenwagen voor de deur. De ziekenbroeders ontfermen zich eerst over de arme Géraldine, die in shock ligt te bibberen. Ze stamelt als in een mantra een woordje en wijst naar een foto aan de muur. Er hangt een kader met een vuurtoren. Haar ogen gefixeerd op die vuurtoren, probeert ze te zeggen “uurtore, uurtore”. De ziekenbroeder prikt haar een infuus met pijnstillers en zegt dat het wel goed komt, “We gaan goed voor u zorgen mevrouw, het komt wel goed.”

“We nemen haar mee en de zoon, en sturen een tweede ploeg voor de man. Kan u even hier blijven mevrouw, meneer voor een verklaring af te leggen bij de politie die onderweg is? Het is wel duidelijk dat deze twee toegetakelde slachtoffers niets zullen zeggen nu.”

Instemmend knikken Geert en Véronique allebei. “Enig idee vanaf wanneer ze bezoek mogen ontvangen?” vraagt Véronique. “Ze liggen ons namelijk allebei aan het hart. Géraldine was een schuchtere en ietwat teruggetrokken vrouw, maar eentje met een hart van goud. En Jo is een crème van een kerel, vreselijk wat dit gezin is overkomen. Wat een drama! De deur stond open toen we hier aankwamen. We hoorden vreselijk lawaai en gestommel, dus we dachten aan inbrekers ofzo, en dan troffen we hen hier zo aan, nietwaar schat?” Ze keek haar man doordringend aan met een blik die niet mis te verstaan was. Zoals wel vaker was het niet de eerste keer dat ze dit soort geluiden hoorden, van klappen die uitgedeeld werden. Vader Michel die tekeer ging, en moeder Géraldine die rondliep met kneuzingen, de arme schat moest heel wat geduld hebben en incasseren van die bruut. Ook Jo kwam meer dan eens met gescheurde kleren langs, of bang bibberend van wat hij weer